

ALGEMEEN CHRISTELIJK WERKERSVERBOND (ACW) werd in 1921 opgericht in opvolging van de vooroorlogse Belgische Volksbond en leek noodzakelijk, aangezien in november 1921 de (politieke) Katholieke Unie startte. Daarin wenste de christelijke arbeidersbeweging een aandeel naast de Katholieke Kringen, de landbouwers- en middenstandsverenigingen.

Hendrik Heyman werd de eerste voorzitter. Als proost fungeerde dr. Louis Colens. De leiding werd uitgebreid in 1927, toen P.W. Segers secretaris werd, verantwoordelijke voor het Vlaamse land, en in 1928, toen O. Behogne tweede secretaris werd, verantwoordelijke voor het Waalse land (naam van de beweging aldaar: Ligue Nationale des Travailleurs Chrétiens). In 1931 werd de in 1902 gestichte Gids op maatschappelijk gebied het Nederlandstalig leidersblad. Les dossiers de

op gespannen voet met de bisschoppelijke overheid vanwege de toepassing van de vernederlandsing. In vele colleges vond de studentenbond actieve steun bij Vlaamsgezinde leraren. Buiten de colleges vonden de landdagen sympathie bij de katholieke flaminganten en zelfs bij de geestelijkheid, maar dan de lagere en reguliere geestelijkheid.

Tot nog toe was de studentenbeweging als het ware een verdedigende reflex geweest tegenover het dreigende gevaar van ondergang van een heel volk, veroorzaakt door de verfransing en de onderdrukking van al het Vlaams-zijn.

Deze nieuwe groepering van de studentenbonden hoefde echter niet alles meer te concentreren op de strijd om zelfbehoud. Het gevolg was dat men een ruimer standpunt kon innemen. Men wilde de studentenbeweging een nieuwe inhoud geven door ze in te schakelen in de meer algemene bewegingen van geloofsverdediging, onthoudersbonden en sociale beweging.

Door de Eerste Wereldoorlog verdwenen veel studentenbonden. Vele AKVS-ers kwamen echter aan het front terecht, waar ze een belangrijke rol speelden in de Vlaamse actie. De idealen die ze zich voorgesteld hadden in het AKVS konden ze nu aan de werkelijkheid van het front toetsen.

Hun sociaal engagement konden ze bewijzen in het contact met eenvoudige Vlaamse volksjongens, die in een Franstalig leger niets verstonden van de voorschriften en bevelen.

Onmiddellijk na de Eerste Wereldoorlog werden pogingen ondernomen om de vooroorlogse studentenbonden, die spontaan waren opgekomen, opnieuw te organiseren. De wonde die bij hen was geslagen aan de IJzer, het onrecht dat ze hadden geleden om hun Vlaming-zijn, was een bijzonder scherpe stimulans om het Vlaams-nationalisme overal te gaan verkondigen. Het Algemeen Ka-

tholiek Vlaamsch Studentenverbond werd georganiseerd in de verschillende gouwen, met het hoofdbestuur te Leuven. De Blauwvoet werd het orgaan. Berten Pil werd de eerste na-oorlogse voorzitter. Elke gouw hield gewoonlijk iedere paasvakantie een eigen gowdag en eens per jaar werd een algemene vergadering gehouden op de Landdag.

Iedere landdag was een mijlpaal in de AKVS-beweging. De eerste werd al in 1919 gehouden te Lokeren, onder leiding van Filip de Pillecijn, oudfrontsoldaat en opnieuw student, en van Edmond Rubbens. Op die landdagen werden steeds actuele vraagstukken besproken en werd daarbij duidelijk stelling genomen. Zo werd op een vergadering te Diest de opkomende padvinderebeweging gezien als „niet aangepast aan onze volksaard en zelfs als positief denationaliserend”. Het Algemeen Vlaamsch Hoogstudentenverbond (AVHV) en het AKVS kondigden samen de boycot af van de halfver nederlandse Gentse universiteit. Zij wilden een volledige vernederlandsing.

Op de landdag te Lier in 1924 stelde het AKVS onder voorzitterschap van Ant. Ampe, zich op het standpunt van Vlaanderens culturele zelfstandigheid. Pas een jaar daarna, op de vlaggefeesten te Brugge, tevens landdag voor het AKVS (23-25 augustus 1925), werd uitdrukkelijk voor het nationalisme gekozen.

Moeilijkheden bleven niet uit.

De bisschop van Luik, de Vlaming Mgr. Rutten, deed de Limburgse gowleiding ontslag nemen en liet de seminaristen de leiding overnemen. Dezen verbraken het contact met Leuven en gaven de beweging de naam Limburgsch Katholiek Vlaamsch Studentenverbond (LKVS). Op 30 september 1925 stuurde Mgr. Waffelaert, bisschop van Brugge, een brief aan de dekens en de oversten van de seminaries en colleges van zijn bisdom.

Secretariaat van het AKVS aan het einde van de jaren '20.

redacteur), enz. In het ADJV-Dienstblad (79 nummers) verschenen alle officiële berichten in de vorm van Algemene Orders, Bijzondere Orders en Mededelingen.

Het ADJV was de organisatorische spil van de Rodenbachmalen (Gent 1951, Meise-Brussel 1953, Wakken 1955, Brasschaat 1956), trad met muziekkapellen en ordediensten op bij IJzerbedevaarten, Zangfeesten en dergelijke algemene manifestaties van alle lagen der bevolking en oefende door zijn stijl, activiteit en pers een relatief grote invloed uit in verhouding tot het aantal leden, dat enkele honderden niet overschreed. Het werkte mee aan de oprichting van de Vlaamse Jeugdraad, met als bekroning de Rodenbachfeesten te Roeselare in 1956.

Op 8 september 1957 werd de naam veranderd in Blauwvoetjeugdverbond (BJV), na de toetreding van de Katholieke Jeugdscharen Jong-Vlaanderen (KJJV). Op 14 juli 1960 verscheen het ontbindingsbesluit van het Algemeen Diets Jeugdverbond in het Belgisch Staatsblad.

STAF VERMEIRE